

Arrest

nr. 130 708 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, komt op 1 maart 2013 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 18 december 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten ,

naam: (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : China

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18/12/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...).”

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 125 317 van 6 juni 2014 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Er wordt cassatieberoep ingesteld tegen dit arrest. Bij beschikking van de Raad van State nr. 10.703 van 12 augustus 2014 wordt dit cassatieberoep niet toelaatbaar verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.2. Ter zitting stelt de verzoekende partij dat er nog sprake is van een belang in haar hoofde, ondanks de gebonden bevoegdheid. Zij verwijst naar het eerste middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en naar artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat niet verhindert dat hogere verdragsnormen moeten gerespecteerd worden.

2.3 Er dient te worden nagegaan of de verzoekende partij een internationale verdragsbepaling aanvoert die mogelijkwijze geschonden zou kunnen zijn. *In casu* voert de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Deze aangevoerde schendingen dienen te worden onderzocht.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, waarvan de schending tevens aangevoerd wordt. Gezien deze bepaling reeds is omgezet in Belgisch recht en de verzoekende partij niet aantoonde dat deze omzetting niet correct gebeurd is, wordt de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.3.1 Aangaande de Terugkeerrichtlijn dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar betoog steunt op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen op het moment dat zij nog een schorsend beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lopende had, zij zodoende nog over een voorlopig verblijfsrecht meent te beschikken en zij bij afloop recht heeft op 30 dagen voor vrijwillig vertrek. De beroepsprocedure werd echter reeds op 6 juni 2014 beëindigd, wanneer de Raad bij arrest met nummer 125 317 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd heeft. Derhalve heeft de verzoekende partij hoe dan ook geen belang meer heeft bij deze grief.

Tevens wordt gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van verzoekster, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3.2 Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar uiteenzetting enerzijds betreft op India en anderzijds op China.

Ten aanzien van India verwijst zij in de eerste plaats naar de voorwaarden van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en het feit dat het niet voldaan zijn aan die voorwaarden een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij met dit betoog kritiek levert op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013, beslissing die niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt. Daarnaast wordt erop gewezen dat in het arrest van de Raad van 6 juni 2014 werd geoordeeld dat gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, India als eerste land van asiel kan worden beschouwd en dat het relaas van verzoekster in dit licht werd onderzocht. In dit arrest wordt geconcludeerd dat verzoekster in India een reële bescherming geniet. Hierover wordt uitgebreid gemotiveerd in het arrest van 6 juni 2014 en de verwijzingen naar rapporten en persartikels in het verzoekschrift doen hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij beperkt zich immers tot algemene beweringen en verwijzingen naar rapporten en artikels, zonder dat zij enig verband met haar persoon aannemelijk maakt. Bovendien blijkt uit voormeld arrest van 6 juni 2014 dat zij deze elementen ook reeds in het kader van haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingeroepen en dat hierop uitgebreid werd geantwoord. In het betrokken arrest werd besloten dat de verzoekende partij op grond van de door haar aangehaalde elementen geen vrees voor vervolging aantoonde in vluchtelingenrechtelijke zin noch dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat laatstgenoemd artikel van de vreemdelingenwet inhoudelijk deels overeenkomt met artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot China dient erop gewezen te worden dat uit voormeld arrest van 6 juni 2014 blijkt dat India werd beschouwd als eerste land van asiel. Inzake verzoeksters vrees voor refoulement naar China wordt in arrest nr. 125 317 van 6 juni 2014 het volgende gesteld:

“2.22. Waar verzoekende partij nog inroept dat zij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement, kan vooreerst worden vastgesteld dat zij dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij in haar omgeving ooit geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat zij hierdoor verontrust werd. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement kunnen dan ook niet overtuigen. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het nonrefoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Aldus is de COI foutief waar deze stelt dat Tibetanen de jure zouden kunnen gedeporteerd worden naar China.

2.23. Daarenboven kan uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe” aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukkings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de

Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat verzoekster de Chinese nationaliteit niet aantoot zodat nog zeer de vraag is of India haar al zou kunnen uitwijzen naar China of dat China een onbekende vreemdeling al zou toelaten tot hun grondgebied. De argumenten aangevoerd ten opzichte van China zijn dan ook in casu niet gegrond.

2.24. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen naar in India geboren Tibetanen, en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst."

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4 Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET